

vist, at vi ønskede at støtte denne Institution ved et aarligt Bidrag i 10 Aar. Efter de 10 Aars Forløb kunne vi fortsætte, hvis vi ville, og vi kunne ogsaa lade være. Vi have ikke derved forpligtet os til at støtte enhver som helst Virksomhed af lignende Art, der forlanger Tilskud.

Jeg haaber, at den ærede Minister vil overvinde sine Betæneligheder. Thi som Forholdene udvikle sig i de store Byer, navnlig i Kjøbenhavn, er der her et Omraade, hvor der behøves Hjælp. Er der noget, vi lide under i Danmark, er det ikke nær saa meget, ser det ud til, Drukenskab som Liderlighed (*Bluhme*: Ha!). Det siger jeg rent ud i denne Sal, og jeg har overvejet, hvad jeg siger, saa det skal det ærede Medlem for Esbjerg (*Bluhme*) ikke lade haant om. Det er desværre en Kendsgerning, og Kendsgerninger ere nogle haardnakkede Krabater. Jeg ved, at det ærede Medlem for Esbjerg holder meget af Engelskmændene, og saa holder han vel ogsaa af deres Ordsprog. Ved at række en hjælpende Haand her, tror jeg, vi gøre en god Gerning ikke alene ved de Penge, vi give, men ogsaa ved, at Rigsdagen og Regeringen sætter sit Stempel paa denne Virksomhed. Det er i alt Fald den Betragtning, der har gjort mig varm for Sagen, og jeg er mine Kammerater og Kolleger i Finansudvalget i højeste Grad taknemmelig for, at vi alle ere blevne enige om at henvise dette Andragende til Ministeren.

Jeg skal slutte med at gøre opmærksom paa, at Sagen er bleven støttet af mange Rigmænd baade her i Byen og i det øvrige Land med over 28,000 Kr., men skønt disse brave Folk have gjort dette, og de paagældende Kvinder selv have tjent over 16,000 Kr., har der dog været et aarligt Underskud af omtrent 2,000 Kr. Hvis vi nu herfra hjælpe til at faa denne Underbalance dækket, ville de, der give til denne Institution, indse, at deres Gave ikke har været overflødig, tværtimod! Thi trods deres Gaver har Sagen ikke kunnet bære sig. Det er nu mit Haab, efter at jeg har hørt den ærede Ministers i Realiteten meget velvillige Udtalelser — det vare de virkelige — at han vil overvinde sine Betæneligheder og følge Finansudvalget, som anbefaler ham at tage dette Andragende under velvillig Overvejelse, forhaabentlig med det Resultat, at Frelsens Hær maa faa nogen Støtte til denne Virksomhed. For mig er denne Støtte ikke alene af Pengeværdi, men den har ogsaa moralsk

Værdi, og denne sidste er efter min Mening ikke det mindste ved Sagen.

Justitsministeren ad interim (*Hørring*): Den ærede Ordfører forklarede nu, at han med Hensyn til Apoteksagen mente, at den skulde overgives til nærmere Overvejelse af en Kommission, bestaaende af Lægfolk fra forskellige Egne af Landet. Denne Tanke kan jeg ikke slutte mig til. Jeg tror, man maa give mig Ret i, at hvis man vilde nedsætte en saadan Kommission af Lægfolk fra forskellige Egne af Landet, vilde disse Lægfolk først og fremmest finde det nødvendigt, at der oprettes Apoteker i de Egne, som de repræsenterede. Jeg tror ikke, man fik en almindelig Afgørelse af Sagen paa den Maade. Jeg skal ikke komme ind paa det andet Andragende, jeg har udtalt mig tilstrækkeligt derom første Gang, men jeg vil kun sige til den ærede Ordfører, at naar han gentagne Gange accentuerede, at Virksomheden ved dette Redningshjem for faldne Kvinder, hvortil der nu søges Hjælp, skulde være en særlig uappetitlig Gerning, har han naturligvis Ret deri, men det er min Overbevisning, at det er langt fra den eneste uappetitelige Gerning, Frelsens Hær har med at gøre, tværtimod, det kan vistnok gennemgaaende siges om deres Arbejder for sociale Formaal, at de turde være uappetitelige saa godt som alle sammen.

Doose: Det, som har foranlediget mig til at forlange Ordet, er det Andragende, som findes i Betænkningen under Nr. 68. Der kan være to Sider ved denne Sag, men den Side af Sagen, som angaar Farmaceuterne, skal jeg lade ligge og kun tage den, som angaar dem, der skulle købe paa Apotekerne. Det er jo almindelig anset for at være heldigt, at Folk kunne faa deres Brugsgenstande saa billigt som muligt og faa dem saa nær ved og saa bekvemt som muligt, men det gælder dog ikke nogen Steder i saa høj Grad som, naar det drejer sig om Apotekerverer. Dem skal man have i Sygdomstilfælde og derfor saa hurtigt som muligt. At der er Mangel paa Apoteker her i Landet, kunne vi se deraf, at Apotekerne stige svært i Pris. Naar vi se hen til, at vore Landejendomme falde i Pris, medens derimod vore Apoteker stige, kunne vi nok sige, at der i Virkeligheden er Mangel paa Apoteker. Af de Apoteker, der ere solgte i de senere Aar, er f. Eks. Korsør Apotek solgt med 5 Aars Mellemlum til en Pris, der var gaaet 48,000